

LBRIS

We know
books

POLIS

REVISTĂ DE ȘTIINȚE POLITICE

Volum XI, Nr. 1 (39), Serie nouă, decembrie 2022-februarie 2023

SUMAR

EDITORIAL	5
Queen Elizabeth II and The Commonwealth – Her Role and Legacy	5
Marina-Cristiana ROTARU	
REGINA ELISABETA A II-A. UN OM CÂT UN SECOL	25
‘Protector of Thy Church and People’: Her Late Majesty Queen Elizabeth II and the Established Church of England	25
Nevsky EVERETT	
Heraldică și diplomație regală. Steme ale Casei de Windsor în armorialul Ordinului Elefantului	35
Drăgan-George BASARABĂ	
Oaspeți regali la nunta Principesei Elisabeta (20 noiembrie 1947) și prestigiul monarhiei britanice	75
Tudor VIȘAN-MIU	
INTERVIU	85
Ioan-Luca Vlad: „«Republica Britanică» ar fi un mare pas înapoi, o gogoasă fără miez, căreia i-ar lipsi exact firul care o ține laolaltă”	
Interviu realizat de Tudor VIȘAN-MIU	
VARIA	95
Pregătirea propagandistică a declanșării „Războiului Sfânt” contra URSS în rândul opiniei publice din România	95
Petre Florian DRĂGHICI	
Consacrarea constituțională a inegalității în republicile comuniste românești	111
Cristian BOCANCEA	

Mandatul imperativ și democrația: o considerație asupra regimului românesc	119
Roberta OGARU	
Piața globală a muncii: disfuncții vechi și noi	131
Petronela GÎRDEA	
RECENZII	143
Un manual pentru înțelegerea războiului din Ucraina	143
Sorin BOCANCEA	
Imperativul eliberării minții captive	147
Cristian BOCANCEA	
Note despre autori	153
Instrucțiuni pentru autori	157
Instructions to authors	160

EDITORIAL

Queen Elizabeth II and the Commonwealth - Her Role and Legacy

Marina-Cristiana ROTARU

Abstract: *This paper aims to present the role played by queen Elizabeth II in the transformation of the old British Commonwealth into the Commonwealth as we know it today, and the legacy that she leaves behind. We briefly introduce the founding documents that paved the way for the modern Commonwealth: The Balfour Declaration of 1926, the Statute of Westminster of 1931 and the London Declaration of 1949, documents which reshaped the constitutional links between the British Crown and the members of the Commonwealth. We review the queen's contribution to solving various crises in the Commonwealth like the Rhodesian civil war, her support for the establishment of the Commonwealth Secretariat and other Commonwealth bodies by means of which Commonwealth nations could express their own identity and aspirations. We also analyse the symbolism of the Commonwealth Games and of the Commonwealth Service and the queen's participation in their development. Furthermore, we also illustrate how the queen used her three constitutional rights (the right to be consulted, the right to encourage and the right to warn) in order to perform her duties as Head of the Commonwealth. We also aim to investigate the sources of the queen's power and we circumscribe our analysis to Dorothy Emmet's taxonomy: power as "creative energy" and power as "personal influence".*

Keywords: *Queen Elizabeth II, the Commonwealth, charismatic leadership, diplomatic skills, power.*

Introduction

When Elizabeth II became queen of the United Kingdom and Northern Ireland in February 1952, upon the death of her father, King George VI, the Commonwealth was made of only 8 countries: Australia, Ceylon, India, New Zealand, Pakistan, South

Africa, Southern Rhodesia and the United Kingdom. In 2022, the seventieth year of Elizabeth II's reign, the Commonwealth numbered 56 independent countries from Africa, Asia, Europe, the Caribbean and Americas and the Pacific. The fact that the initial membership increased sevenfold in this span of time attests

both the organisation's relevance to its members and the valuable personal contribution of its former head, Elizabeth II. The growth of this unique organisation has not been without its share of challenges and troubles. Numerous former British colonies or dominions gained their independence from Britain, some even became republics, but decided to join the Commonwealth, such as Ghana, Malaya, Nigeria, Sierra Leone, Jamaica, Trinidad and Tobago, Kenya, Uganda, Malawi, Malta, Barbados (a republic since 2020), the Bahamas, Brunei, Swaziland, Lesotho, to mention but a few. Other countries that have never been part of the British Empire decided to join the Commonwealth. The Republic of Cameroon, the Togolese Republic and the Gabonese Republic, former French colonies which gained their independence from France in 1960, joined the Commonwealth: Cameroon in 1995 and Togo and Gabon in 2022, respectively.

Although India gained its independence in 1947 and declared itself a republic, it joined the Commonwealth. South Africa became independent in 1961, and although it applied to remain part of the Commonwealth, it was rejected because of its policy of apartheid, and withdrew from the organisation until 1994, when it was received into the Commonwealth as a republic.

Rhodesia was another hot spot on the map of the Commonwealth. Internal political conflicts between the white minority, which sought to

retain power, and the black majority, led to a civil war. In 1965, the white minority issued a Unilateral Declaration of Independence, rejected by the United Kingdom, which imposed full economic sanctions on Rhodesia. The country declared itself a republic five years later. However, in 1980, after a fifteen-year crisis, Rhodesia's independence was recognised internationally and the country, renamed Zimbabwe, joined the Commonwealth. Sir Shridath Surendranath Ramphal, the second Secretary-General of the Commonwealth between 1975 and 1990, described the queen's contribution to finding a solution for the Rhodesian crisis in the following terms: „The Rhodesia issue threatened to tear the Commonwealth apart. At the crucial time, the Queen exercised her stabilising influence. She was diplomatically brilliant”¹.

The economic relationships between the United Kingdom and Europe was a bone of contention among Commonwealth leaders. While Britain was trying to forge new economic relations with the newly established European Economic Community, the Commonwealth was pressing for more numerous and robust economic partnerships within the organisation.

Today, the Commonwealth is an international organisation of states that have various forms of government: „a republic with a president as Head of State (such as India and South Africa), an indigenous monarchy (for example, Lesotho, Malaysia, Swaziland and Tonga), a sultanate (Brunei), an elected Paramount Chieftaincy

(Western Samoa), or a realm recognising The Queen as Sovereign (for example, the United Kingdom, Australia, Canada)². In her capacity as Head of the Commonwealth, Elizabeth II contributed to the birth of numerous independent nations, witnessed countries relinquish their ties with the British Crown and declare themselves republics. She saw countries become torn by civil and racial wars and, at the helm of the organisation and with the support of Commonwealth leaders, spared no effort to try and find effective solutions to problems. She witnessed the demise of the British Empire and Britain's readjustment to the post-imperial context. In the words of one of her prime ministers, Margaret Thatcher, Elizabeth II „has watched it all [...]. She's seen each country come to London and negotiate an independent constitution; she's seen them go from colony to nationhood, the move from Empire to Commonwealth. [...]. So the Queen is in a unique position which is unlikely ever to be repeated in our history"³.

The Birth of the Modern Commonwealth

The modern Commonwealth as we know it today is the result of the transformations that the British Empire suffered in the first half of the twentieth century, namely decolonisation and the dominions' claims for self-governance and full command over their own foreign policy. These claims came to fruition in

1926 during the Imperial Conference of British Empire leaders, which took place in London. The results of the conference discussions are synthesized in the Balfour Declaration, which defines the status of dominions within the British Empire. Hence, the dominions are: „autonomous Communities within the British Empire, equal in status, in no way subordinate one to another in any aspect of their domestic or external affairs, though united by a common allegiance to the Crown, and freely associated as members of the British Commonwealth of Nations"⁴.

The Balfour Declaration also made other major recommendations that reflected profound changes within the empire. One such recommendation concerned the status of the Governor-General of each of the dominions. According to the Balfour Declaration, the Governor-General serves only as the representative of the Crown alone: „In our opinion it is an essential consequence of the equality of status existing among the members of the British Commonwealth of Nations that the Governor-General of a Dominion is the representative of the Crown, holding in all essential respects the same position in relation to the administration of public affairs in the Dominion as is held by His Majesty the King in Great Britain, and that he is not the representative or agent of His Majesty's Government in Great Britain or of any Department of that Government"⁵.

This change also introduced the principle of „the divisibility of the

Crown". In a constitutional monarchy, the monarch acts only on the advice of the government. Hence, ministers are responsible, before parliament, for the advice they give to the monarch. Before 1926, British monarchs, in carrying out their „constitutional responsibilities with regard to the colonies and self-governing Dominions, [...] acted under the one Crown on the advice of the United Kingdom ministers"⁶. The Balfour Declaration of 1926 marks a fundamental development in the relationship between the Crown and its various realms and territories within the empire in that „the criterion for recognising the divisibility of the Crown in this sense is not the existence of a separate government, but rather the source of responsibility for advice to the monarch with respect to matters concerning the relevant territory"⁷. Hence, the Crown „became divisible in 1926 with the recognition that the monarch was to be advised by the responsible Ministers of self-governing Dominions with respect to matters concerning those Dominions"⁸.

The recommendations put forward by the Balfour Declaration of 1926 received full legal status in the Statute of Westminster of 1931, which proclaimed the legislative independence of the self-governing dominions: „No law and no provision of any law made after the commencement of this Act by the Parliament of a Dominion shall be void or inoperative on the ground that it is repugnant to the law of England, or

to the provisions of any existing or future Act of Parliament of the United Kingdom, or to any order, rule or regulation made under any such Act, and the powers of the Parliament of a Dominion shall include the power to repeal or amend any such Act, order, rule or regulation in so far as the same is part of the law of the Dominion"⁹. Furthermore, Section 3 states that „[...] the Parliament of a Dominion has full power to make laws having extra-territorial operation"¹⁰. The newly recognized legislative independence of the dominions is also underlined in Section 4: „No Act of Parliament of the United Kingdom passed after the commencement of this Act shall extend, or be deemed to extend, to a Dominion as part of the law of that Dominion, unless it is expressly declared in that Act that that Dominion has requested, and consented to, the enactment thereof"¹¹.

The Imperial Conference of 1926, through the Balfour Declaration, and the 1931 Statute of Westminster paved the way to the birth of the modern Commonwealth, formally established by the London Declaration of 1949, which was adopted as a consequence of constitutional changes in India. For the British, who tried to maintain their dominance in that part of the world, the country was of paramount importance both economically and politically. India proclaimed its independence and became a republic in 1947, yet the British were determined to keep India within the Commonwealth. Lord Louis

Heraldică și diplomație regală. Steme ale Casei de Windsor în armorialul Ordinului Elefantului¹

[Heraldry and Royal Diplomacy: Windsors' Coats of Arms in the Armorial of the Order of the Elephant]

Drăgan-George BASARABĂ

Abstract: *This study talks about the British-Danish relations in the context of heraldry and orders of chivalry, by analyzing the coats of arms of members of the House of Windsor found in the armorial of the Order of the Elephant, Denmark's highest knightly order. Thus, it starts with a history of said chivalric order and its use as a diplomatic tool. Then, it briefly talks about the members of the British Royal Family who have been inducted into the Order of the Elephant, focusing on the armorial entries and stall plates of those who were or are part of the House of Windsor, the current ruling dynasty of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland: Prince George (future King George V), Prince Edward Albert of Wales (future King Edward VIII), Prince Albert, Duke of York (future King George VI), Prince George (future Duke of Kent), Prince Henry (future Duke of Gloucester), Princess Elizabeth, Duchess of Edinburgh (future Queen Elizabeth II), Prince Philip, Duke of Edinburgh, and, finally, Prince Charles of Wales (the current King of Great Britain and Northern Ireland as Charles III). The presence of the heraldic achievements of the last five British monarchs in the Order's armorial gives us a glimpse into the British-Danish diplomatic relations, as they became more and more cordial starting from the 19th century.*

Key words: *British, heraldry, Danish, armorial, Windsor, Mountbatten.*

Originile Ordinului Elefantului² se găsesc undeva în veacul al XV-lea, când regele Cristian³ I al Danemarcei⁴ a fondat o fraternitate religioasă numită Societatea Maicii Domnului. Ceea ce se cunoaște cu siguranță este că, în 1451, regele a onorat doi italieni, conferindu-le „colanul pe care obișnuia să îl poarte pe umeri și pe care îl dădea cavalerilor și nobililor

ca semn de prețuire”. În 1462, aceeași fraternitate era menționată într-o scrisoară papală cu numele de „Sfânta Treime, Patimile Domnului Nostru Iisus Hristos și Sfânta Maria”. O capelă dedicată celor trei magi a fost apoi construită pentru fraternitate în catedrala din Roskilde⁵.

Însemnele acestui ordin se cunosc de pe piatra de mormânt a regelui

Ioan I al Danemarcei⁶, fiul sus numitului Cristian I, precum și din alte câteva surse: un colan alcătuit din elefanți cu un turn pe spate, legați între ei prin roze sau pinteni. De acest colan era prinsă o insignă înfățișându-o pe Fecioara Maria cu Fiul, înconjurată de raze, sub care se afla o altă insignă, cu trei cuie și o coroană de spini, înconjurată de deviza *Vere filius Dei erat iste*. Asemenea colane erau oferite, împreună cu calitatea de membru al societății, cavalerilor, nobililor, precum și principilor străini și suitei lor⁷. Se prefigura astfel rolul diplomatic al ceea ce va deveni Ordinul Elefantului, precum și tradiția returnării însemnelor cavaleresti la moartea celui decorat, care se practica încă din anul 1474⁸.

Ca urmare a Reformei și din cauza puternicului simbolism catolic, ordinul s-a stins oficial în 1536, rămânând dormant timp de aproape 50 de ani, când, pe bazele fostei fraternități cavaleresti, a luat naștere Ordinul Elefantului, existent și astăzi. (Re)fondarea ordinului a avut deci loc în anul 1580, sub domnia regelui Frederic al II-lea al Danemarcei⁹, care a preluat elefantul din colanul vechiului ordin, plasându-l ca simbol central al noilor însemne, unde îl găsim atașat unui lanț de aur pe care membrii ordinului îl purtau pe umeri¹⁰. În timpul domniilor regilor Cristian al IV-lea¹¹ și Frederic al III-lea ai Danemarcei¹², a fost introdusă purtarea Ordinului Elefantului pe o panglică de culoare celestină, de la umărul stâng la șoldul drept. În 1663,

a fost introdusă și o stea a ordinului, care urma a fi purtată în piept¹³.

La 1 decembrie 1693, sub domnia regelui Cristian al V-lea al Danemarcei¹⁴, au fost conferite statutele finale ale Ordinului Elefantului, unde câteva articole se referă la acordarea acestei distincții unor străini. Astfel, aflăm că „Toți cei care sunt acceptați în acest excelent ordin trebuie să susțină demnitățile, respectul și supremația suveranului ordinului, regele Danemarcei și Norvegiei și să apere supușii cuvântului Domnului și credința adevărată evanghelică”. Or, acest lucru se dovedea dificil de îndeplinit pentru unii monarhi străini aliați ai regelui Danemarcei, care nu aderaseră la Reformă, astfel că un articol final prevedea că „Regii, principii electori și persoanele princiare pot fi acceptați în acest excelent ordin fără a fi obligați să urmeze aceste articole; însă suveranul ordinului se bazează că aceștia vor menține o bună prietenie și încredere în acesta, vor aplica religia evanghelică și vor privi demnitatea acestui ordin ca fiind crucială pentru ei”¹⁵. Din perioada domniei regelui Cristian al V-lea și până în zilele noastre, Ordinul Elefantului este cel mai important ordin cavaleresc danez și are o singură clasă [Fig. 1], care este rezervată membrilor Casei Regale a Danemarcei, șefilor de stat străini, membrilor altor case regale, precum și unor personalități de o importanță deosebită din Danemarca sau din străinătate¹⁶.

Fig. 1. Însemnele Ordinului Elefantului după Jean François Tourcaty.
Colecție privată

*

Între suveranii străini care au fost admiși în rândurile cavalerilor Ordinului Elefantului se numără și membri ai caselor regale britanice, începând cu secolul al XIX-lea. Astfel, lista începe cu doi monarhi din Casa de Hanovra, George al IV-lea, rege al Marii Britanii și Irlandei, decorat la 4 iulie 1815, respectiv Wilhelm al IV-lea, rege al Marii Britanii și Irlandei și rege al Hanovreii, decorat la 15 iulie 1830.

După căsătoria reginei Victoria cu principele Albert de Saxa-Coburg și Gotha în 1840, urmașii acestora au aparținut dinastiei Ernestine. Astfel, primul decorat cu Ordinul Elefantului a fost chiar soțul reginei, Albert de Saxa-Coburg și Gotha, principe consort al Marii Britanii și Irlandei, decorat la 20 ianuarie 1843, urmând Alfred, duce de Saxa-Coburg și Gotha, tatăl reginei Maria a României, decorat la 4 iulie 1875 și, în fine, Albert Victor, duce de Clarence și Avondale, decorat la 11 octombrie 1883.

Doi ani mai târziu a fost admis în rândul cavalerilor Ordinului Elefantului viitorul George al V-lea, rege al Marii Britanii și Irlandei, fiind decorat la 11 octombrie 1885. În 1917, sub domnia regelui George al V-lea, numele tuturor descendenților de sex masculin ai reginei Victoria au fost schimbate din germanul Saxa-Coburg și Gotha în cel englezesc Windsor, din cauza sentimentului antigerman din Regatul Unit în timpul Primului Război Mondial¹⁷. [Fig. 2]¹⁸ Următorul decorat a fost Eduard al VIII-lea, rege al Marii Britanii și Irlandei de Nord și viitor duce de Windsor, la 17 martie 1914, pe când era principe de Wales. Lui i-au urmat principii Artur al Marii Britanii și Irlandei, decorat la 10 mai 1914, viitorul rege George al VI-lea al Marii Britanii și Irlandei de Nord, decorat la 30 noiembrie 1920, pe când era duce de York, apoi principele George, duce de Kent, la 23 septembrie 1922 și Henric, duce de Gloucester, la 24 iunie 1924.